

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Η κ. ντέ Φρανσετούρ ήτανε παιά μιά ηλικιωμένη γυναίκα πενήνια ένένα χρόνον, φτιασιδωμένη, με θαμμένα μαλλιά και με κοριτσιότητα νάσια και καμάτια που δέν έννοούσε να τά ξεχάση παρ' όλην την παρέλευσι της πρώτης και της δεύτερης νεότητός της.

Είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια τώρα, ό κ. ντέ Φρανσετούρ την παραμελούσε προς χάριν των άλλων γυναικών. Τώρα μάλιστα, που εκείνη είχε γεράσει, την θεωρούσε παιά σαν ένα απ' τά παλιά οικογενειακά βαρειά έπιπλά που στόλιζαν τό μέγαρό τους.

Όπως γίνεται σχεδόν πάντα, όσο ήτανε κάπως «ευπαρουσίαστη» ή κ. Φρανσετούρ, δέν ένιχε και μεγάλη σημασία στην έγκρατειαυή αυτή του συζύγου της, ίσως επειδή υπήρχαν αρκετό που την θύμαζαν ακόμη κι αυτό μετρίαζε πολύ την πίκρα της, ίσως όμως κι' επειδή είχε ακόμη έπιστοσύνη στη δύναμη της και περίμενε με θεσβαίότητα την οίγηση έπιστροφή κοντά της του παραστρατημένου κ. ντέ Φρανσετούρ.

Όταν όμως, κατα τά πενήνταπέντε της χρονάκια, άρχισαν οι θαυμασάι να έξεφανίζονται ένας-ένας κι' είδε πως ό άντρας της έξακολούθεσε την άπλυτη άβασφορία του, τότε σκέφτηκε κι' άποφάσισε να άνακτηρή με κάθε θυσία τά συζυγικά της δικαιώματα.

Ό κ. Φρανσετούρ έμεινε κυριολεκτικά κατάπληκτος με την παράξενη και κομικτραγική ικνηή που του έκανε τότε ή καλή του Σαρλόττα:

—Τι μυήλα σέ τοίμησε, τί τρέλλα σ' έπιασε, χριστιανή μου, ύστερ' από είκοσιπέντε χρόνια που ζούμε τώρα σαν άδελφια; τη ρώτησε. Σε κέπου λιγάκι άνακτηρή μου, πόσο γελοία είν' αυτά που κάθεσαι και μου ψάλλεις τώρα, και κούταξε να διασκεδάσης με τά τούγια σου, τίς δεξιότητες σου. Δόξα νάχη ό Θεός, δέν σου λείπει τίποτε...

Η κ. Φρανσετούρ δάγκασε τά χείλη της και, πικαρισμένη, του είπε με άπειλητικό τόνο:

—Πρόσεξε καλά, Γεράρδε! Σε είδοποίησα! Θά με άναγκάσης να σέ άπατήσω!

Ό Γεράρδος δέν ήπόρεσε να κρατήση τά γέλια και την συμβούλεψε να τά πη όλ' αυτά σέ κανέναν συγγραφέα κωμωδιών για να μην πάη χαμένο τέτοιο θέμα...

Από κείνη λοιπόν τη στιγμή, ή κ. Φρανσετούρ διπλάσισε την φιλαρέσκεια της και τις φροντίδες για την καλλονή της. Περνούσε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα μπροστά στον καθρέφτη, ταχτοποιώντας καθετί που μπορούσε ακόμη να διορθωθή, με όλα τά τεχνικά μέσα της σημερινής καλλωπιστικής έπιστήμης. Έπίσης έδωσε πολύ νεανικώτερο τόνο στο ντυσίμό της και τά άρωματά της είχανε τά μεθυστικώτερα όνόματα.

Μιά μέρα λοιπόν, που καταγιότανε σ' αυτές τις άγαπημένες της άσχολίες μέσα στο μπουινοουάρ της, ή καισαριέρα της έφερε τό ταχυδρομείο. Ήτανε μερικές ρεκλάμες καταστημάτων κι' ένα γράμμα σ' όνομά της. Τό άνοιξε και με μεγάλη της κατάπληξη διάβασε τά έξής:

«Κυρία, «θέλετε ν' άγαπηθήτε; Θέλετε να ζυμώσετε έναν άνοητό, αίονιον έρωτα; Άν μια τρέλλη έρωτική περιπέτεια θα μπορούσε να δώσει χροώμενος πάθος στην καρδιά σας, κάμετέ μου την έλεημοσύνη μιάς γρήγορης άπατήσεως. Πρός Θεού, στείλετε μου έρωτα και μίαν ένθαρρυντική λέξι μονάχα, στο Γραττορείον Πληροφοριών «Ερμή», στα άρχικά Δ. Γ. Β. Δέν τολμό ακόμη να σας φανερώσω τ' όνομά μου. Δ. Γ. Β. Δ.»

Η ηλικιωμένη κυρία δέν μπορούσε να συνέλθη απ' την κατάπληξή της... Και όμως, δέν χροώουσε ή παραμικρότερη άμφιβολία: «Ένας άνοητος ύπέφερε γι' αυτήν, χωρίς να τολμά να φανερωθή, πριν μάθει άν «ή λατρευτή του» δέν είχε τελειωτικά άπαρηθή κάθε έρωτική περιπέτεια... Φαντασθήτε παιά την συγκίνησι της γρηάς φιλαρέσκια! Γεμάτη ταραχή, ένιωθε πάλι το παλιά της καρδιοχτύπου.

—Ποιος νάνα; άναρωτιόταν. Νάνα τάχα κανείς από τους λιο της πατρίδος του.

—Και ποιο είνε τό καταπληκτικό αυτό νέο;

—Πώς! δέν τό έξερετε ότι έμαθα να πετώ μόνος μου;... φώναξε κατάπληκτος ό στρατηγός Ζυνό.

—Όχι... όχι... δέν τό ήξερα! ψιθύρισε ό πατέρας, προσπαθώντας να συγκρατήση τά δάκρυά του για τό κατάντημα του γιου του...

—Θά σας τό άποδείξει άμέσως...

«Ένα από τά παράθυρα του δωματίου ήταν άνοιχτό...

Ό Ζυνό έτρεξε πρós τά εκεί και, πριν προφθάσει ό πατέρας του να τον πιάση, δρασκελίσε τό παράθυρο κι' έπεσε στο κενό για ν' άποδείξει ότι μπορούσε να πετάξει μόνος του!..

Όταν έτρεξαν στο μέρος όπου γκρεμοσκάστηκε ό Ζυνό, θρήκανε μονάχα έναν άμορφο βγχο από αίματομένες σάρκες! Και αυτό στάθηκε τό τέλος ενός από τους ένδοξώτερους ήρωας της Μεγάλης Στρατιάς!

γνωστούς και τούς φίλους μας;... Ό θαρώνος Βασεντύκ; Άδύ-νοστο! Αυτός είνε γυναικάς...παλαίμαχος και δέν συνηθίζει να μασσάη τά λόγια του!... Ό κόμης Βωμπερτ! Ούτ' αυτός, άφού, όπως ζέρει ολόκληρο τό Παρίσι, μόλις δυό μήνες έχει που τάφτιαζε με μιά έξακουστή χορευτήρια... Έκτός άν την θαρέθηκε κιάλας... Μήπως είνε ό Βαλλινώ, ό μυθιοτοιογράφος;... Αυτός πάλι είνε νεόπαντρος... Τότε γά είνε ό Έρρίκος Βεντράν, τός Συμβούλιος της Έπικρατείας... Όχι, όχι!... Αυτός τρέχει πίσω απ' τις γυναικούδες του δρόμου και τις κορίστες κι' όσο κι' άν διαπυρούμαι, δέν μπορώ γω ναχω τόν άέρα αυτών των γυναικών που άρέσουν στον Βεντράν, δόξα νάχη ό Θεός!...

Μήπως είνε ό Βυσσώ; Έλπιζω να μην είνε αυτός. Γέρασε παιά ό κακομοίρης και γέρασε μάλιστα άπότομα, μονομιάς!... «Ι-σως ό νεαρός Βενκεμάρ... με σαν πάλι παιδί είν' ακόμα αυτός, πολύ μικρός... Και όμως, αυτή ή δελία της έπιστολής... Μιγάνα οι πρατόβγαλοι είνε τόσο δειλοί... Άς είνε!... Ό-ποιος κι' άν είνε, δέν θ' άργήσω να τον μάθω...

Κάθισε σκεπτική, με μεγάλη άμηχανία, μπροστά στο γραφειάκι της... Ν' άπαντήση, ήτανε σαν να δέχεται, κι' άν δέχεται δέτρεχε τόν κίνδυνο να φανερωθή, κι' άν σανερονότανε διό-τρεχε τόν κίνδυνο τοϋ σκανδάλου κι' ό Γεράρδος δέν ήτανε διό-τιμος θολικός σ' αυτά τά ζητήματα... Άχ! άν αυτός ό άφιλό-τιμος ήτανε λιγάκι τρυφερός μαζί της, πόσο θα προτιμούσε αυ-τήν την άκίνδυνη τρυφερότητα του απ' όλες τις έρωτικές μερ-δεμδουλειές!... Και γιατί να μην χρησιμοποιήση την άνώμηνη αυτήν έξομολόγησι για να κινήση την ζήλια του, ίσως και την τρυφερότά του; Ξερίε καμια φορά... Άν όμως άρχιζε πάλι να την κοροϊδεύει κι' άν έχανε έτσι την μοναδική αυτή εύ-καρία;... Δέν τ'όθρισκε διόλου έξυπνο να θυσιάση της-μυ-στηριώδη περιπέτεια που παρουσιάζόταν μπροστά της-την στερήν χωρίς άλλο έρωτική της περιπέτεια—την άόριστη έλ-πίδα να ξανακερδίση την άγάπη του άντρας που άντρός της... Χίλιες φορές προτιμώτερο ν' άπατήση... Θά υποπόσει, άν ήθελε, άργότερα ίσως, να γρησιμοποιήση, άναλόγως των περιστάσεων θέ-βασια, την άγάπη του άγνωστού για να ξαναφε-ρή τόν άπιστο Γεράρδο και πάλι στα παιά της...

Ήλπε λοιπόν την πέννα της, φόρεσε τά γυα-λάκια της και με χέρι που έτρεμε, σαν να έ-γραφε τό πρώτο γράμμα στον άραβνοασιατικό της, έγραψε:

«Άπογοητευμένη απ' τη ζωή, με την ψυχή γεμάτη άνεκ-πλήρωτα όνειρα, δέν ζητώ παρα μονάχα ν' άγαπηθώ... Άλλ-ά πώς;... Τι πρέπει να κάνω;...»

Και ή ώριμη κουκλα πήγε κι' έρριξε ή θρια σ' ένα γραματοκιβώτιο τόν φάκελλο, στην ώ-ρισμένη διεύθυνση.

Καθώς γυρίζε σπíti της, ή φαντασία της κάλπασε πλάθοντας μύρια όνειρα εύτυχίας. Τό παλιό χαμόγελο των νεανικών της χρονών ξανάθισε στα μαρμαρένια της χείλη, στα όποια όλες ή έπιστημονικές θαρές άνόφελα προσπαθούσαν να τούς χαρίσουν τό παλιό ολόγλυκο χρώμα της.

Όλες εκείνες τις μέρες ή κ. ντέ Φρανσετούρ ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Ήτανε άσχημη, Κούταξε τόν άντρα της με εϊκο, τόν εύρισκε άλήθεια, πολύ γέρο παιά. Σχεδόν είχε τύψεις όταν τό άπίκριζε. Η πό εύτυχισμένες της ώρες περνούσαν μπροστά στον καθρέφτη της, σέ άτέλειωτες διορθώσεις τόν κα-ταστρωφών που είχε έπιπέσει ό χρόνος στην παλιά δροσερή ά-μορφία της. Ήθελε να είνε άμορφη, πολύ άμορφη, για κείνον... γιό τόν άγνωστο... Ένωθε ολόκληρο τό κορμί της ν' άνακη-λιάζε καθώς άναλογιζόταν την πρώτη τους συνάντησι, τά λό-για που θα τού έλεγε, τά φερσιματά της.

Έπί τέλους, έλαβε την περιπόθητη άπάντησι, που ήταν γραμ-μένη με γραφομηχανή, από φρόνισι θεβασια. Άνοιξε με καρδιο-χτύπι τόν μωρωμένο φάκελλο και διάβασε:

«Θέλετε λοιπόν ν' άγαπηθήτε και ρωτάτε πώς, τι πρέπει να κάνετε; Ά-πλοσπασα, άπατητή κυρία, μεταχειρήθηκε κάθε βράδυ, πριν «παγώσετε, την πρίφημη και άένανσστη κρέμα «Περδύρα», από μωρωμένο έλαιο «Νιζκόλο ρο-ζιό». Διατρέψτε και έπαναερέστε την νεοτητα, την δροσερότητα της έπιθερίδος, κι' έξεφανίζε τις ρυτίδες. Θά την ερίψετε σέ όλα τά κλά μωροτολεια και στο Ίνστιτούον Καλλονής, 86 β', Λεωφόρος Τρυτένο.»

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

'Απ' τά κουκιά θγαλμένη
Τών Έλλήνων τά γερά
Και σαν πρδτα κοιμισμένη
Χάιρε μανά του παρά.

Μέσ' στην κάλη κατοικουδσε
Κ' εκεί μέσα εν ροπή
Τό ρουσφετί καρτερούσε
Έλα πάλι να σου πη!

